

Det andet perspektiv er så det nødvendige politisamarbejde, og der er vi jo ikke bundet af vores forbehold. Den frie passage over grænserne og den set med omverdenens øjne enorme velstand i EU har fået den grænseoverskridende kriminalitet til at stige, og udfordringen består jo i at gennemføre effektive samarbejdsformer, der respekterer landenes ønsker om at være herre i eget hus, samtidig med at forbrydelser opklares hurtigt.

Den stigende risiko for terror fra grupper, der opererer helt uafhængigt af nationale tilhørsforhold, øger også behovet for samarbejdet mellem landene.

Det tredje perspektiv er det, som ingen rigtig vil tale om i dansk politik, og det er forholdet til flygtninge og indvandrere i hele Unionen. Jeg synes, det er et kæmpe problem, at det ene land efter det andet i Unionen i øjeblikket prøver at konkurrere hinanden nedad på standarder, prøver at konkurrere hinanden opad, hvad angår højden på den pigtråd, man sætter omkring det enkelte land.

Det er utilfredsstillende, og det er skammeligt, at vi i Europa, som er arnestedet for den europæiske menneskerettighedskonvention, som er arnestedet for Europarådet, som værner om demokrati og menneskerettigheder og mindretals retsstilling, retsstatens grundfæstelse i landene, ikke kan få en fælles politik på dette område, som er så betegnende for nogle af de store katastrofer, der skete i det tidligere århundrede i vores verdensdel.

Kl. 17.10

På det område trænger vi til en meget grundig debat og til at løfte det ud over det hjemlige fnidder om forbehold og ikkeforbehold. Der trænges simpelt hen til en europæisk løsning på det her område, og det ville være skønt, hvis det kunne være en høj prioritet for det danske formandskab.

Keld Albrechtsen (EL):

Man må jo sige, at det danske EU-formandskab i hvert fald starter med den vanskelighed, at regeringen tilsyneladende har afsat for få midler til formålet. Børsen skriver i hvert fald, at man nu er gået ud og har tilbudt firmaer sponsorater. De skal betale rejseudgifter, og jeg ved ikke hvad, i forbindelse med varetagelsen af det danske EU-formandskab, og så får de til gengæld lov til i deres markedsføring at bruge formandskabets logo. Det håber jeg ikke kan være korrekt. Jeg håber, at udenrigsministeren kan bringe klarhed

over den sag. Det er i hvert fald ret fantastiske oplysninger, der fremlægges i Børsen.

Efter Enhedslistens opfattelse er udviklingen i Unionen på mange punkter lidet opmuntrende. Vi har set, at der i en række lande, Italien, Østrig, Danmark, er kommet regeringer til magten, som baserer sig parlamentarisk på det yderste højres mandater.

Det har bl.a., som også fru Elisabeth Arnold var inde på, givet sig udslag i, at der blandt nogle af landene er en konkurrence om at stramme lovgivningen med hensyn til flygtninges og indvandreres rettigheder.

Den svenske regering har f.eks. kritiseret den danske regering i den sammenhæng og påpeget, hvilket jo er rigtigt, at hvis den konkurrence i nedadgående retning med hensyn til at underminere menneskerettighederne får lov at udvikle sig, vil det betyde, at menneskerettighederne i hele Europa kommer i krise.

Vi vil kæmpe imod, vil jeg sige meget klart, den danske regerings holdning til de her ting og dermed også det danske EU-formandskabs holdning til de ting.

Det har også været karakteristisk for udviklingen i Unionen, at liberaliserings- og udliciteringspolitikken, som vi har set på en række centrale områder, og som nu forsøges fremskyndet med postliberaliseringer, jernbaneliberaliseringer, energi- og gasmærkedliberaliseringer osv., osv., dels skaber store problemer i de sektorer, som bliver udsat for udliciteringen, som vi jo f.eks. har set på togområdet i England, dels skaber øget ulighed og på sigt formentlig også øget arbejdsløshed.

Desværre er det sådan, at det er en del af Unionens grundlov, at der skal være denne liberalisme, denne privatisering. Desværre er det også sådan, at vi indtil nu ikke har set andet end yderligere bestræbelser fra den danske regerings side på at fremskynde denne liberalisering.

Det skete på Barcelonatomødet, hvor statsministeren var højlydt utilfreds med, at der var andre lande, der forsøgte at bevare kontrollen f.eks. over deres energimarked. Den danske regering ønsker selv at få lov til at forære naturgassen væk og sælge DONG, men det burde dog ikke føre til, at den danske regering ligefrem beder EU om at blive tvunget til det. Det er at gå for vidt.

Det, statsministeren jo i virkeligheden arbejdede for i Barcelona, var, at denne udvikling i retning af et samfund uden samfundsmæssig